

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă Samimi Mohammad Ali împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 14 mai 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-480/25
NR. PIGD 2-23130296-01-3ra-05082025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud. G. Cazacu,
Curtea de Apel Chișinău, jud. Gh. Mîra, V. Sîrbu, A. Cașcaval,

15 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Munteanu,

Diana Stănilă, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 25 septembrie 2023, avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând:

- anularea Deciziei nr. 5450/23DAA din 14 august 2023 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație;
- obligarea Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație să-i ofere posibilitatea de a avea accesul la o nouă procedură de azil conform art. 78 al Legii nr. 270.

2. În motivarea acțiunii a indicat că, fiind originar din Iran, or Teheran, s-a adresat către Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI cu cerere privind acordarea posibilității de a avea accesul la o nouă procedură de azil conform art. 78 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008.

3. La 14 august 2023 DAA al IGM prin decizia nr. 5450/23/DAA i-a respins accesul la o nouă procedură de azil.

4. Consideră decizia ca fiind una neîntemeiată, unde se încalcă grav principiile fundamentale consfințite atât la nivel național cât și la nivel internațional, iar temeiurile invocate - drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la o nouă procedură de azil a persoanei.

5. Notează că, conform Convenției privind statutul refugiaților (1951), Protocolului adițional la această Convenție (1967) și art. 17 din Legea 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în RM, refugiatul este persoana care, în urma unor temeri bine întemeiate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate, sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, neavând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

6. În esență, refugiatul este un cetățean străin sau persoană fără cetățenie care, din diverse motive de persecuție nu poate sau nu dorește să se întoarcă în țara sa de origine, fiind astfel lipsită de protecția acesteia.

7. Statutul de refugiat se acordă întotdeauna individual și numai dacă se constată că motivele invocate sunt temeinice, că există temeri reale de persecuție, și că acestea privesc direct persoana.

8. Reclamantul a punctat că, cu 7 ani în urmă a decis să se convertească la creștinism, însă, în statul său, persoanele care frecventează bisericile creștine sunt urmărite de autoritățile de stat, considerându-se înjosit și limitat în drepturi, pentru simplul fapt că dorea să meargă la biserică.

9. A mai menționat că, nu putea liber să poarte crucea și să facă semnul crucii, de câteva ori a fost arestat de către autoritățile de stat și a fost interogat pe marginea religiei, bisericii și de ce frecventează biserica, fiind nevoit să nege că s-a convertit la religia creștină pentru a scăpa de arest și de a nu fi depozat de pașaportul de călătorie.

10. De asemenea, a relatat că religia creștină este recunoscută în Iran, însă nu este recunoscută convertirea.

11. Referitor la motivul convertit la creștinism, a invocat că convingerile și principiile creștinismului îi sunt mai aproape de suflet.

12. Comunică că, cunoaște cazuri în care persoanele care s-au convertit la religia creștină au fost arestați sau omorâți prin lovituri cu pietre sau uneori decapitați.

13. În context a evidențiat că, în anul 2015 a fost arestat pe o perioadă de 3-4 zile pe motiv de religie. A fost reținut pe stradă, iar ulterior interogat despre frecventarea bisericii și au insistat să recunoască că s-a convertit la religia creștină, a fost insultat și bruscăt, într-un final fiind eliberat. Astfel, în luna mai 2015, a părăsit țara sa natală.

14. Conchide că, a fost pus în situația de a cere din nou azil în Republica Moldova, deoarece procesul politic în țara sa de origine nu s-a schimbat și la întoarcerea ar exista un pericol pentru viața sa.

15. Relevă că, în cererea de azil și ulterior în cadrul interviului la Direcția azil și apatridie, acesta a invocat ca motiv de solicitare a azilului faptul că, are frică să se întoarcă în țara de origine pe motivele invocate supra, situație ce se înscrie în una din cele cinci prevăzute de Convenția din 1951.

16. Notează că, temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin, DAI al BMA a servit faptul că, s-a apreciat că sunt aceleași motive care au fost invocate în cererea anterioară și anume existența temerii de a reveni în țara de origine din - considerat că viața sa va fi pusă în pericol.

17. Analizând motivele de îngrădire a accesului la o nouă procedură de azil a reclamantului expuse mai sus, constată că DAA al IGM nu și-a motivat plauzibil soluția întemeiată pe art. 78 alin. (2) lit. a) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008.

18. La rândul său, omisiunea sus-menționată va cauza aceeași eroare gravă ca și în cauza Ilias și Ahmed v. Ungaria, Cererea nr. 47287/15, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a remarcat că: „în toate cazurile de îndepărtare a unui solicitant de azil dintr-un contractant într-un stat terț intermediar, fără examinarea cererii de azil în fond, indiferent dacă statul terț primitor este un stat membru al UK sau nu, dacă este un stat parte la Convenție sau nu, era de obligația statului reclamat să examineze în detaliu problema existenței unui risc real ca solicitantului de azil să-i fie refuzat accesul, în țara terță gazdă, în cadrul unei proceduri adecvate în materia azilului, care să-l protejeze de returnare, adică de îndepărtarea directă sau indirectă spre țara de origine, fără o evaluare adecvată a riscurilor cu care se confrunta, din perspectiva articolului 3. Dacă s-a stabilit că garanțiile existente, în acest sens, erau insuficiente, articolul 3 presupunea o obligație ca solicitanții de azil să nu fie returnați în țara terță”.

19. Astfel, în cauza sus-menționată Curtea a stipulat că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție.

20. De altfel, reclamantul consideră că DAA al IGM s-a eschivat nefondat de la examinarea noii cereri de azil, nu i-a dat posibilitate să-și motiveze poziția privind existența eventualei persecuții pe motive politice, iar cel mai grav fapt este că nu a primit un răspuns motivat la aceste argumente care urmează a lua forma unei decizii prevăzute de art. 60 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

21. Prin hotărârea din 21 noiembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către Samimi Mohammad Ali împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ și impunerea la acțiunea.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

22. La 13 decembrie 2024, avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali a depus cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii din 21 noiembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, iar la 17 februarie 2025 a depus cerere de apel motivat, solicitând: casarea integrală a hotărârii, cu emiterea unei noi decizii prin care străinului Samimi Mohammad Ali să i se acorde posibilitatea de a avea acces la o nouă procedură de azil conform art. 78 al Legii nr. 270 din 18.12.2028.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

23. Prin decizia din 14 mai 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul declarat de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 21 noiembrie 2024.

24. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut art. 17 alin. (1), art. 42, art. 43 alin. (1)-(4), art. 44, art. 45 alin. (1)-(3), art. 48, art. 51 alin. (1)-(7), art. 55 alin. (1), (3)-(9), (16), (17), art. 56, art. 60 alin. (1)-(5), art. 63 alin. (2) lit. a), art. 78 alin. (1) și (2), din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, și a apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că, decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzută de lege, or, în acțiune nu s-au invocat încălcări de procedură și, respectiv, la caz nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea reclamantului Samimi Mohammad Ali a posibilității de a avea accesul la o nouă procedură de azil.

25. Cu referire la argumentele reclamantului/apelant că nu dorește să se întoarcă în țara de origine din motive religioase, că s-a convertit în religia creștină, Completul a conchis că aceste circumstanțe nu se încadrează în condițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil, deoarece, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, conform căreia, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, este considerat un emigrant economic, dar nu un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

26. De asemenea, cu referire la temerea lui Samimi Mohammad Ali pentru viața și libertatea sa, prin prisma riscurilor și pericolelor care îl amenință la întoarcerea în țara de origine, a menționat că, pentru a aprecia temeinicia temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunța dacă s-ar întoarce în țara sa. Or, nici în prima instanță și nici în instanța de apel, reclamantul/apelant Samimi Mohammad Ali nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente că, în raport cu acesta există probabilități de persecuție pe motive religioase, în sensul prevederilor legale privind recunoașterea statutului de refugiat, precum și că, odată revenind în țara sa de origine, ar putea fi supus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități.

27. Complementar, instanța apel a susținut că, din circumstanțele elucidate, nu s-au constatat temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de religie, or, cele invocate de către solicitantul de azil, nu constituie acte de persecuție

asa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

28. Curtea de Apel a subliniat că, Samimi Mohammad Ali nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Iar, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că, autoritățile naționale din țara de origine a lui Samimi Mohammad Ali, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului/apelant, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

29. Totodată a reținut că, în cadrul interviului din 06 februarie 2017, Samimi Mohammad Ali a menționat că alte motive cu privire la solicitarea de azil în afară de cel religios nu are, or, în sensul art. 78 alin. (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, această dispoziție alternativă condiționează ca motivele noi să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri.

30. De asemenea a notat că, în ipoteza în care Samimi Mohammad Ali a fost în creștinat pe parcursul aflării în Republica Moldova, această conduită constituie o acțiune provocată intenționat în scopul obținerii formei de protecție, or, reclamantul și-a însușit apartenența religioasă post factum pentru a putea justifica impactul cultului religios din Iran în beneficiul său și întru obținerea accesului la o nouă procedură de azil, însă o asemenea conduită este inadmisibilă și denotă rea-credință.

31. Instanța de apel a reiterat că, în cadrul procedurii administrative, Samimi Mohammad Ali nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supus condamnărilor în țara sa de origine, precum și că în privința lui ar fi fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, ce ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acușări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acușări sau pedepsi ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor

persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

32. Suplimentar, în detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/poate fi intimidat în țara de origine, or, aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

33. De asemenea, apelantul nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine ar fi efectul unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea organelor oficiale, or, acesta nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Mai mult ca atât, nu au fost constatate unele acțiuni concrete de limitare a drepturilor solicitantului precum dreptul de a-și câștiga existența, dreptul de a-și practica religia, sau de avea acces la facilitățile educaționale, disponibile în mod normal pentru toți.

34. În concluzie, instanța de apel a subliniat că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că, la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

35. Mai mult, instanța de apel a reținut că, Samimi Mohammad Ali a depus cererea de azil abia după expirarea permisului de ședere în scop de muncă, fapt care denotă că respectiva cerere a fost depusă abuziv, pentru a putea fi împiedicată expulzarea sa de pe teritoriul Republicii Moldova.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

36. La 25 iulie 2025, avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 14 mai 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii prin care străinului Samimi Mohammad Ali să i se acorde posibilitatea de a avea acces la o nouă procedură de azil conform art. 78 al Legii nr. 270 din 18.12.2028.

ARGUMENTELE RECURSULUI

37. În motivarea recursului a reiterat cele invocate în cererea de chemare în judecată, cererea de apel și suplimentar a indicat că, cu hotărârea instanței de fond, precum și cu decizia Curții de Apel Chișinău nu este de acord, considerându-le ilegale, nefondate și pasibile de a fi casate.

38. Consideră că nici instanța de fond, nici cea de apel, n-au examinat complet, obiectiv, și sub toate aspectele această cauză, iar hotărârile ambelor instanțe sunt nefondate.

39. Menționează faptul că Curtea de Apel Chișinău examinând cauza nu a atras atenția la rapoartele internaționale, rapoarte la care chiar și Direcția Azil și Integrare a făcut referire în Decizia nr.5450/23/DAA din 14 august 2023 al DAA a IGM.

40. Considerăm că ambele instanțe nu au ținut cont de prevederile Legii nr.270 din 18.12.2008 și anume art. 11 alin. (2), precum și art. 19 alin. (3) din Constituție și art. 5 alin. (1) CEDO.

41. De asemenea indică că, În raport cu sine operează „beneficiul dubiului” conform art. 44 al Legii nr.270 din 18.12.2008, unde persoanele în cauză de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine acestea nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuse persecuțiilor de care agenții de persecuție enumerați la art. 47 al legii.

42. Apreciază că temerea solicitantului este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv, iar reîntoarcerea solicitantului în Iran, ar pune în pericol viața și integritatea corporală a acesteia.

43. Axându-se pe indicatorii de credibilitate, și anume pe faptul că solicitantul a oferit suficiente detalii privind elementul material al cererii, DAA al IGM, luând în considerare informațiile privind țara de origine (ITO) referitoare la situația actuală din Iran, a conchis că temerea invocată de Samimi Mohammad nu este întemeiată. Totodată, s-a reținut că nu există o probabilitate reală ca, în cazul revenirii în țara sa de origine, viața sau integritatea sa corporală să fie puse în pericol și nici o probabilitate rezonabilă ca acesta să fie supus unor acte de persecuție.

44. Atrage atenția asupra prevederilor art.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și anume de cazurile: Margoci vs. Moldova (cererea nr.13421/06), Gagi vs. România (cererea nr.63258/00), Rotaru vs. Moldova (cererea nr.51216/06), Kudla vs. Poland (cererea nr.30210/96) în care RM a fost condamnată.

45. Totodată, ca temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin, autoritatea competentă a invocat o serie de argumente formale: nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul (condamnare la moarte sau supunere la o pedeapsă echivalentă cu aceasta); lipsa comiterii unei infracțiuni pe teritoriul statului de proveniență a cetățeanului; țara de origine a solicitantei nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acesteia înapoi; s-a concluzionat că

solicitantul de azil nu a fost constrânsă să părăsească țara într-un mod forțat; posibilitatea aplicării refugiului intern.

46. Iar, solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea sa de azil, a cooperat cu consilierul de eligibilitate oferind toată informația disponibilă și nu au fost depistate declarații contradictorii între cele declarate în cerere, cerere-chestionar și interviu.

47. Reieșind din argumentele expuse, legislația în vigoare și rapoartele diferitor organe internaționale, stabilește cert că străinul - Samimi Mohammad Ali, cade perfect sub incidența art.16 al Legii nr.270 din 18.12.2008 și în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății este supusă unui risc real.

48. În concluzie, constată că decizia contestată este lipsită atât de cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, astfel cum impune art. 42 din Legea nr. 270, cât și de o evaluare întemeiată atât pe evenimentele care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele survenite ulterior părăsirii acesteia, obligație prevăzută de art. 48 din aceeași lege.

49. În drept a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

POZIȚIA INTIMARULUI

50. Prin referința depusă la 29 august 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea recursului.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

51. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

52. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

53. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

54. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

55. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată participanților la proces 30 mai 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din posta electronică anexat la dosar (f.d.110).

56. Cererea de recurs a fost depusă la 25 iulie 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

57. Din analiza prevederilor art.245¹-246, rezultă că admisibilitatea /inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

58. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne decizia instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

59. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

60. Prin urmare dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

61. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

62. Din analiza recursului declarat de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali rezultă, că ultimul a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

63. Referitor la primul temei indicat, Completul de judecată reține că, susținerea recurentului privind pretinsa contradicție dintre interpretarea legii aplicată în hotărârea atacată și jurisprudența uniformă a Curții Supreme de Justiție este neîntemeiată.

64. Instanța de apel a aplicat dispozițiile legale relevante într-un mod corect și conform cu practica judiciară constantă, fără a se abate de la liniile directoare stabilite de instanța supremă. Recurentul nu indică în mod concret vreo hotărâre a Curții Supreme de Justiție cu valoare de precedent obligatoriu (decizie irevocabilă în recurs, cu caracter de unificare) care să contrazică soluția instanței de apel în interpretarea normei de drept incidente. Simpla invocare a unei pretense neconcordanțe jurisprudențiale, fără a demonstra existența unei jurisprudențe uniforme și relevante a instanței supreme, nu poate justifica admisibilitatea recursului în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

65. Mai mult, pentru a fi admisibil în baza acestui temei, recursul trebuie să demonstreze nu doar existența unei interpretări diferite, ci și caracterul „uniform” și consolidat al practicii Curții Supreme de Justiție, ceea ce nu se probează în prezenta cauză. Or, în lipsa unui conflict veritabil între hotărârea atacată și o jurisprudență stabilă a instanței de recurs, susținerea referitoare la pretinsa contrarietate devine pur formală și lipsește de fundament.

66. Referitor la al doilea temei invocat, Completul de judecată reține că, articolul 245¹ alin. (1) lit. b) din Codul administrativ se referă la schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție prin admiterea recursului. Aplicarea acestui temei de recurs ține de discreția Curții Supreme de a-și extinde, uniformiza sau schimba jurisprudența. Pentru ca acest argument să fie invocat în mod temeinic, recursul trebuie să confirme lipsa jurisprudenței Curții Supreme cu privire la problemele de drept invocate în recurs, existența unei jurisprudențe contradictorii a Curții Supreme de Justiție cu privire la acestea, fie modificarea circumstanțelor sociale sau juridice care să justifice schimbarea practicii uniforme a Curții Supreme de Justiție. Niciuna dintre aceste situații nu este invocată în recursul depus.

67. Așadar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali, conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător.

68. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentei la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în instanța de apel, în modul în care este garantat de art. 6 §1 al Convenției.

69. Curtea reiterează că admisibilitatea recursului trebuie analizată prin prisma rolului constituțional și funcției legale a instanței judecătorești supreme, care este aceea de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii în materia contenciosului administrativ. Astfel, motivarea cererii de recurs trebuie să reflecte nu doar nemulțumirea față de soluția instanței de apel, ci și necesitatea clară de intervenție a instanței supreme în vederea corectării unei erori de drept semnificative ori a consolidării practicii judiciare. Filtrul de admisibilitate instituit de art. 245¹ și 246 din Codul administrativ nu este formal, ci unul de fond, esențial, menit să respingă acele recursuri care nu ridică veritabile probleme de legalitate.

70. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996,

Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

71. În circumstanțele menționate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul declarat de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali.

72. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Ștefan Șevciuc în interesele lui Samimi Mohammad Ali.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Diana Stănilă